

Verteller: Shirley Brandeis
Project: Corona in mijn Buurt
Datum: 18 maart 2019
Leeftijd toen het uitbrak: 47
Adres in het Coronadecennium: Amsterdam-West
Interviewers: Demo (13), Jordy (14) en Disk (13)
School: 9^e Gymnasium, Amsterdam

Titel

Shirley Brandeis was 47 jaar toen het coronavirus in Nederland uitbrak. In 2020 stond de hele wereld op zijn kop en de maatregelen die op 12 maart van dat jaar moesten worden genomen, waren in eerste instantie nog mild. Aan Demo, Jordy en Disk van het 9^e Gymnasium vertelt mevrouw Brandeis over de verschillende fases in de crisis en hoe zij daar nu op terugkijkt.

Wat dacht u toen u voor het eerst over corona hoorde?

‘Wat zielig voor Corona, een bekend biermerk uit die tijd. Dat verdween al snel uit de winkels. Maar natuurlijk ook: oh jee, een virus! Het begon in China, dat klonk best ver weg. Maar in die tijd reisden mensen nog veel over de wereld. Je kon erop wachten dat het naar Europa zou komen. En uiteindelijk dus naar Nederland. Ik deed in die tijd projecten op Amsterdamse scholen over onder andere de Tweede Wereldoorlog. Dat heette Oorlog in mijn Buurt, een voorloper van Corona in mijn Buurt. Net als jullie nu kwamen er eerst gastdocenten in de klas en ging je daarna naar ouderen toe om met hen te praten over hoe zij die oorlog hadden beleefd. Op de dag van de laatste bijeenkomst op een school in Amsterdam-West werd bij een ouder daar het virus geconstateerd. Paniek was er niet. De GGD vond dat het door kon gaan, de ouderen reageerden nuchter. De juf en kinderen besloten alleen geen handen te schudden. Zo is de voetgroet begonnen, een beetje onwennig nog. Mensen waren in die tijd heel erg van het elkaar aanraken. Onvoorstelbaar, hè.’

Waren jullie niet allemaal ongelofelijk bang?

‘Niemand was echt bang. Ja, misschien als je een ouwe oma met een zwakke gezondheid had. Maar verder... Het leven ging gewoon door. Onvoorstelbaar eigenlijk, als je er nu over nadenkt. Ik bracht mijn kinderen ook gewoon naar school en ging door met mijn lesprojecten. We gingen uiteten, naar feestjes, concerten. Je volgde het nieuws, maar dat was alles. Er werden vooral grapjes overgemaakt. En toen kwam die beruchte persconferentie, die uiteindelijk tot de val van het kabinet-Rutte III inleidde. Het aantal besmette mensen steeg en het dodental ook. Er mochten geen grote evenementen meer gehouden worden, wie last had van hoesten of koorts kon maar beter thuis blijven. Maar, en daar komt ie, de scholen hoefden niet te sluiten.’

Hoe kijkt u daarnaar met de kennis van nu?

‘Tja, aan de ene kant wist premier Rutte niet beter. De regering ging af op wat deskundigen zeiden en wilde kennelijk geen paniek zaaien. De maatregelen kwamen op mij en mijn omgeving heel dubbel over. Universiteiten wel dicht, basisscholen - dat waren scholen voor kinderen van 4 tot en met 12 jaar - niet. Omdat het halve maatregelen waren, brak er juist paniek uit. Mensen gingen hamsteren, er werd in supermarkten gevochten om pakken rijst. De schappen waren een dag later helemaal leeg. Alleen een potje Carbonarasaus stond er nog, herinner ik me. Ik maakte lachend een foto ervan voor Facebook, waar wij vroeger alles deelden. Wist ik toen veel...’

Hoe is het voor u afgelopen?

'Ik ben de dans ontsprongen. Mijn naaste familie ook. Maar voor veel mensen kwam het te laat. Ik vind het te moeilijk om daar echt over te praten. Jullie kunnen de geschiedeniswebsites erop nalezen, dat hoef ik niet hier allemaal op te noemen. Maar het was erg, heel erg. Ik vind het fijn om met jullie generatie erover te praten, maar het kost moeite. Ik heb er ook wel weer een paar nachten slecht van geslapen. Maar ik doe dit omdat ik wil dat jullie dit weten en dat jullie ervoor gaan zorgen dat dit nooit meer gebeurt. Beloven jullie dat?'

Voor de presentatiecoach

Disk had het niet makkelijk tijdens het gesprek. Hij vertelde dat zijn overgrootmoeder tijdens het Coronadecennium is overleden aan de gevolgen van het virus.

Demo stelde goede vragen!

Jordy keek een beetje afwezig de hele tijd; benieuwd of hij er toch wat mee heeft gekregen.